

Feliu Ventura: «Les cançons també serveixen per convocar els cors amb les idees»

El músic xativí serà una part importantíssima de la 25a edició del festival Barnasants

Feliu Ventura | Juan Miguel Morales

Quan es compleixen 25 anys de la mort d'**Ovidi Montllor**, cal assenyalar **Feliu Ventura** com un dels hereus indiscutibles de la seva expressió musical i del seu compromís cultural. El cantautor xativenc fa més de mitja vida que es carrega la guitarra a l'espatlla i posa música i lletra a les cançons.

Una de les parades obligatòries per presentar el darrer treball, titulat *Convocatòria* (Propaganda pel Fet!, 2019), és a l'edició commemorativa del primer quart de segle del festival Barnasants. El disc apareix després del projecte amb **Xerramequ i Els Aborígens**, *Sessions ferotges* (PpF!, 2018), amb recull reggae d'adaptacions de clàssics de **Montllor** per jamaicanes.

Què significa Ovidi Montllor per tu?

Feliu Ventura: És tot un referent, i no només de la cançó. També en la dicció i l'acció, que són les tres característiques bàsiques d'**Ovidi**. Tenia una sensibilitat especial per a la poesia. La seua manera de treballar els textos dels poetes era exemplar. Sempre m'han dit que quan havia de musicar

Joan Salvat-Papasseit, ho volia saber tot sobre el poeta. I admire el seu treball artístic; allò que el pintor Antoni Miró diu, que no som artistes sinó treballadors de l'art. A l'art s'hi arriba amb el treball.

Encara te l'escoltes?

F.V: Sí, bastant. Abans era una referència buscada perquè no es trobava. Ara, per sort, s'ha de buscar menys. **Ovidi Montllor** torna a sonar i això ha permès que una nova generació el pugui escoltar o, com a mínim, pugui triar si el vol escoltar o no. Nosaltres no podíem triar.

Què n'has après, d'ell?

F.V: Moltes coses, tot el que es pot aprendre d'una persona sense conèixer-la. He après sobretot dels seus amics. És un mestratge que no m'ha arribat directament de la seua figura sinó de la gent que l'havia envoltat.

Ovidi Montllor va tenir problemes per publicar els seus discos. Hi havia qui deia: ?L'Ovidi ja no canta, ara fa teatre'?

F.V: Sí, això ha passat sempre. També ho diuen de mi quan fa dos anys que no publiqui cap disc. **Ovidi** mai no va abandonar del tot la música. La Cançó era l'element més important de la seua expressió. Malauradament no el van deixar expressar-se en plenitud.

Feliu Ventura Foto: Juan Miguel Morales

Això devia passar perquè era un personatge ?no políticament correcte'?

F.V: Passava per molts motius diferents i un era aquest. Els cantants érem incòmodes. Es tractava que la cultura catalana tingués una sèrie de figures -molt poques- conservades en formol per semblar que ja hi havia alguna cosa. Però això esborrava la resta de territori cultural i el substituïa

per una cultura transgènica. Es va voler substituir la Cançó per altres expressions musicals que no estaven arrelades al territori i que no eren cap demanda de la societat.

Et consideres també un home polifacètic?

F.V: Soc cantant i autor de cançons, sempre. Quan acabe un disc comence el procés del següent. És com l'esperit ?faller': cremes la falla i ja penses a construir la de l'any vinent. Quan treballe, descarte moltes cançons i altres les treballe durant molt de temps. Pense que no cal que jo trega un nou disc cada any. De fet, no cal que ningú trega un disc cada any. Hi ha molta gent que canta i grava discos i no vull ser el tap per a ningú. I tampoc no vull acabar fent cançons que no m'interessin. Preferisc treballar en moltes més coses que m'agraden i tenir diversos projectes en marxa. A més, també soc moltes altres coses a banda de cantant i autor de cançons.

Però des de 2012 que no havies publicat un disc amb cançons noves?

F.V: M'agrada anar al meu ritme. Estem parlant de discos però durant estos anys he escrit un llibre, he fet una gira amb **Xavi Sarrià**, he gravat disc amb **Xerramequ i Els Aborígens**, he coordinat un homenatge musical a Antoni Miró, he portat la direcció artística del festival Música i Lletra... i també he fet les cançons que ara presente. Tinc un respecte especial per la professió de cantautor i trec discos quan pense que tinc cançons per a poder mostrar.

Ets feliç amb la teva carrera?

F.V: Crec que soc més a prop de viure de la manera que vull ara que abans. Hi ha gent que té la capacitat de compondre moltes cançons extraordinàries i tornar-hi al cap de nou mesos. Jo, no. I sincerament, preferisc ser més feliç que ser millor.

És també una qüestió d'exigència?

F.V: No, crec que més aviat és una qüestió circumstancial. Jo no estic a una companyia que em pressione per fer un disc cada any. I sincerament, com he dit, crec que no fa falta. Hi ha molta gent que canta bé i que fa lletres molt boniques. No he vingut al món de la música per competir amb ningú, ni més jove ni més gran. Visc amb molt poc i no necessite més. El que passa és que el capitalisme no deixa fer-ho d'una manera fàcil. Soc un privilegiat que he pogut sobreviure fent més coses que no només les cançons.

A qui s'adreça la Convocatòria?

F.V: A tothom. Hi ha la visió del cantautor com d'una persona sola, única i última, però jo he hagut de fer una convocatòria perquè el disc existisca. I no només per a la producció, la gravació i la comunicació? sinó també a la gent que ha fet els textos que acompanyen les cançons. Els he escrit a tots una carta de convocatòria. A partir d'aquesta crida m'he adreçat també a les persones que escoltaran el disc. Les cançons són una cosa excessivament fràgil per demanar-los que canvien el món, però pense que convoquen. A mi, com a mínim, em convoquen. El meu disc anterior tenia un títol, *Música i Lletra* (Propaganda pel Fet!, 2011), que significava l'essència de la cançó d'autor. Ara volia explicar que, a més de la música i la lletra, les cançons també serveixen per convocar els cors i els sentiments amb les idees.

Els cantautors sou la veu de la consciència del poble?

F.V: No, espere que no! El periodista Josep Vicent Frechina va escriure una vegada que jo era un cantautor moral. Al principi em vaig quedar una mica parat, però després vaig entendre què volia dir. Es referia al fet que jo cantava sobre actituds. Sempre dic que parle del que m'afecta a mi com a persona. I ho dic tant, perquè s'entenga que jo soc la meua pròpia consciència i que només parle per a mi. Tot i que també és veritat que un cantautor no pot aïllar-se del món que l'envolta, i que el que diu té repercussions en moltes altres persones. De tota manera, no conec cap cas de ningú que haja fet res com a conseqüència d'haver escoltat una cançó meua.

Més aviat són petits missatges que a poc a poc van penetrant?

F.V: Sí, perquè quan una cançó diu ?que no s'apague la llum' és perquè estem en un país de llums molt fràgils, que s'encenen i s'apaguen. Estic parlant de mi i expresse el meu desig. El que passa és que hi pot haver altra gent que compartisca el mateix desig. Però jo no soc cap líder ni la

consciència de ningú.

Feliu Ventura Foto: Juan Miguel Morales

La no-dependència de la indústria discogràfica et fa més lliure?

F.V: Això sí, totalment! I he de dir que al meu voltant veig gent estimada que no ha sabut resoldre de la mateixa manera eixe dilema. Parle de músics que estan en formacions totalment alimentícies interpretant cançons amb les quals no se senten identificats i ho fan simplement perquè necessiten arribar a final de mes. Jo tinc la sort que hi puc arribar d'altres maneres i afronte el full en blanc totalment lliure. Potser en altres coses no arribe igual de lliure, però a les cançons sí.

Hi ha un bis al final del disc que, precisament, parla d'això.

F.V: Sí, parla de la llibertat. Les coses s'han de dir tal com són, encara que això ens pugui comportar algunes conseqüències.

Estem parlant de llibertat d'expressió.

F.V: Sí, de fet, respecte a la llibertat d'expressió estem en un moment molt dur. Què ha passat a l'Estat espanyol els últims 40 anys?

En aquest disc has adaptat Pere Quart ("Sàpigues, company") i Vicent Andrés Estellés ("Soledat"), i també havies musicat Papasseit, Granell, Miquel Duran... Què t'aporten els poetes?

F.V: A tots els discos hi ha almenys un poema musicat. Hi ha llocs on els poetes han arribat abans i millor que qualsevol de nosaltres. Si ja han escrit una cosa que volies dir millor que tu

mateix, per què intentar fer una altra lletra? Un poema és una partitura amb paraules, ritme i rima, que es pot llegir i que té la seva puntuació i els seus accents. Cadascú els pot interpretar a la seva manera. Per això podem escoltar poemes amb diferents musicacions, i el resultat és una mostra de gran riquesa. Els poetes ens han donat la seua veu.

Com tries els poemes?

F.V: M'agrada llegir poemaris. I de tant en tant em trobe cantant un poema en lloc de llegir-lo. Quan això passa, deixo el llibre obert per aquella pàgina i vaig a buscar la guitarra.

Per al llibret del CD has ?convocat' una nòmina impressionant de referents culturals i literaris: Jordi Cuixart, Natza Farré, David Fernández, Josep Vicent Frechina, Marc Granell, Sònia Moll, Martxelo Otamendi, Gemma Pasqual, Júlia Taurinyà, Mateu Xurí... Com va sorgir la llista?

F.V: Molts cops tinc la sensació que el joc amb la metàfora pot dificultar algunes coses que vull dir i tinc necessitat d'ensenyar les lletres. En aquest cas, les he mostrat a alguns amics i els n'he demanat l'opinió. La majoria ho van fer sense sentir la cançó, només llegint la lletra. Són persones a qui admire i que sé que m'han escoltat. En aquest ofici coneixes gent interessant, i tenia ganes que foren al mateix temps convocats i convocants del disc.